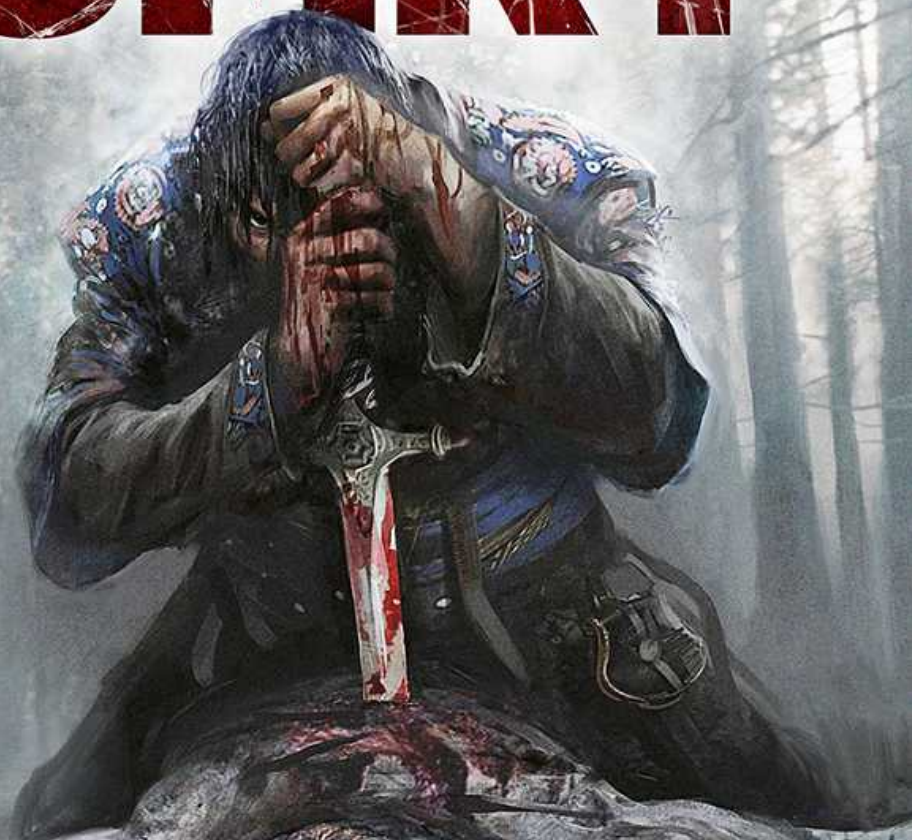

JAKO SAMA SMRT

JAKUB HOZA

JAKO SAMA SMRT

J A K U B H O Z A

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2022

Cover Illustration © Morgan Yon, 2022

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

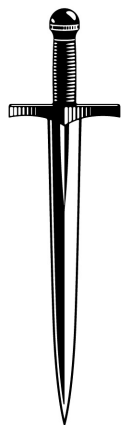
ISBN 978-80-7588-383-4 (pdf)

„Domníváš se, že z toho na poslední chvíli nějak zázračně vyklouzneš? Mýlíš se. Tvůj příběh nemá šťastný konec.“

– Nathaniel Darnsworn, lovec lidí

PŘEDEHRA

ODSOUZENCI

Výkřik projel skrze zamřížované okénko a vyděšenou myslí muže, který se krčil na stupínku pod ním.

Schoulil se a marně se snažil zastavit třesoucí se ruce. Okovy na jeho ruku řinčely.

Měl by vyhlédnout ven. Potkalo ho to štěstí, nebo smůla, že byl přikován hned vedle zamřížovaného okénka.

Měl by, ale neodvážil se. Nechtěl vědět, co ho čeká. Lámání kolem? Stahování z kůže? Polévání rozžhavenou smolou? Nebo snad nějaké jiné mučení, které mu nebylo známé? Pán věznice byl proslulý v mnoha ohledech, milosrdenství zaručující rychlou smrt k nim však zjevně nepatřilo.

Popravy probíhaly již od oběda. Na začátku jich v cele bylo deset. Odpoledne ubíhalo a nyní už zbývali jen dva. Každý z jejich předchůdců umíral dlouho. Některé popravy byly dokonce zinscenované jako malá divadelní představení. Divadlo bolesti a smrti.

Pokusil se zacpat si uši prsty. Řev, který slyšel zvenku, ale nabral na takové intenzitě, že zanedlouho seznal naprostou marnost svého počínání. Pokud se snad kdy domníval, že je možno něčemu takovému přivyknout, pochopil, že se to zcela jistě netýkalo něko- ho, komu bylo souzeno totéž v blízké době prožít na vlastní kůži.

Sebral všechny síly. Nakonec se přece dokázal posadit. Sepjal ruce a propletené prsty stiskl tak, až mu zavržaly šlachy pod

tenkou bledou kůží. Věznili ho dlouho. Již celé roky se jeho tělo nehřálo ve slunečních paprscích. Nyní by se ovšem ještě rád vrátil do té smrduté díry plné štenic a další havěti, s podlahou pokrytou plesnivou slámou, kterou jeho věznitelé nadneseně nazývali celou. Měl by se zvednout a vyhlédnout ven, jenže zdálo se, že poslední zbytky odhodlání spálil ve stisku svých rukou.

„Co mám dělat... co mám dělat?“ opakoval si potichu sám pro sebe.

Při ostrém uchechtnutí, které se ozvalo z opačné strany místnosti, úlekem nadskočil. Zvedl hlavu a podíval se na svého posledního společníka. Ten byl pohodlně usazený v jednom z výklenků, kam dosáhly řetězy, kterými byl přikován ke zdi. Zády a chodidly se opíral o protilehlé stěny. Přerostlé špinavé a spleené vlasy mu zakrývaly obličej. Přestože oči muže ve výklenku neviděl, ucítil, že se na něj upřeně zahleděl.

„Co bys měl dělat? Měl by ses modlit,“ uslyšel chladný, pohrdavý hlas. „Modlit se k jakémukoli bohu, který ti je ochoten naslouchat, abych těmi dveřmi prošel před tebou.“

Otřásl se. V tom okamžiku si uvědomil, že křik zvenku mezitím ustal. Za pár chvil opět přijdou a vyvedou ho na světlo, kde ho budou zabíjet. Pomalu, pro potěšení pána věznice a shromážděného publika. Když vrzly venkovní dveře ze zčernalého silného dřeva, ještě více se schoulil, jako by tak snad mohl odvrátit osud, který jej čekal.

Vzpomněl si, jak se krčili někteří z těch před ním. Jak další kleli a kopali nohama, když je pochopové táhli ven.

A slibovaná milost, o které jim šeptaly strážce, když je vedly do této cely? Té se nedočkal ani jeden z nich.

Do místnosti vešli tři muži s nízkými čely a silnými, šlachovitými rukama. Byli podsadití a na sobě měli kromě krátkých kalhot

jen kožené zástěry. Stružky krve stékaly dolů po dohledka vydělané kůži. Nemuseli si odemykat. Dveře vedoucí na popraviště nebyly zamčené.

„Ty!“ zahřímal hlas jednoho z pochopů.

Odvážil se zvednout oči a uviděl, že sukovitý ukazovák míří na postavu ve výklenku. Spoluvězeň spustil nohy dolů a s heknutím se postavil.

Pacholci k němu přešli a jeden z nich mu odemkl okovy. Byli opatrní. Někdy se vězni pokoušeli prát, a někdy se dokonce rozeběhli hlavou proti zdi. Cokoliv bylo lepší než projít dveřmi.

Pochopové stáli kolem vězně jako mohutné věže kolem hradu.

Muž si zapřel ruce v bok a požívačně se protáhl. Poté ostentativně zívł.

„No to je dost. Už jsem si myslel, že tu snad zcepením,“ poznamenal.

„Však on tě smích rychle přejde, vtipálku!“ okřikl ho jeden z katových pacholků. „Půjdeš sám, nebo ti máme pomoci?“

„Netřeba, dobrý muži, půjdu sám.“

Nevěřičně sledoval, jak spoluvězeň vyšel z cely klidným krokem s pochopy v patách. Neodolal, a tentokrát okénkem vyhlédl. Sotva patnáct sáhů od dveří se nacházelo popraviště. Zachvěl se, když viděl všechny stroje a nástroje na vyvýšeném pódiu, jejichž jediným účelem bylo působit nesnesitelná muka. Nechyběly skřípec, šibenice s velkým hákem ani velké okované kolo. U některých z věcí ani netušil, k čemu slouží, a skutečně se mohl jen modlit, aby to nikdy nezjistil.

Popraviště samotné stálo uprostřed půlkruhového prostranství, které bylo lemováno tři metry vysokou zdí. Diváci, shromáždění na valu za zdí, tak shlíželi do jámy smrti a utrpení. Z čestného místa v čele, přímo nad pódiem, sledoval výjevy krvavého divadla

pán pevnosti. Svrchovaný soudce, ten jediný, kdo zde rozhodoval o životě a smrti. Byl mladý, tmavovlasý, ale jeho jinak pohlednou tvář hyzdil krutý a arogantní úsměšek. Obklopený byl dobrým tuctem stráží. Blízko, avšak odděleně od lóže vyhrazené přímo vládcí, seděli na lavicích ti, kteří se těšili jeho přízni.

Na smrt jdoucí se blížil k popravišti. Právě procházel místy, kde hlínu udusanou kroky nesčetných odsouzenců pokrývala vrstva shnilého ovoce a zeleniny, které bylo krvelačným obecnstvem vrháno po budoucích obětech mistra málodobrého. Vypadalo to, že pár kousků publiku ještě zbylo. Krácející muž zběžně, přímo ze vzduchu, sebral nahnilé jablko, které svištělo k jeho hlavě, a z jeho nezkažené části si zdravě ukousl. Pacholci jdoucí za ním mu zahrozili, ale on si jich nevšímal a pokračoval ve své poslední cestě.

Muži vyhlížejícímu z okénka při tom pohledu zakručelo v bříše. Moci se ještě naposledy najíst... Ovšem o takovýchto milostech pro odsouzené slyšel jen z cizích krajů.

Vtom mu pohled padl na další dva zřízence, kteří pod dohledem mistra popravčího skládali to, co zbylo z posledního popraveného, do velkého proutěného koše. V rudém mase hrudníku, pomalu rozřezaného dřevorubeckou pilou, svítily bílé konce žeber. Žaludek se mu při tom pohledu prudce stáhl a v ústech pocítil kyselou chuť žaludečních šťáv. Nemohl se dál dívat. Svezl se podél stěny, hlavu složil do dlaní a rozvzlykal se.

Zvenku k němu dolehl silný hlas, který se nesl vzduchem jako hřímání rozezleného boha. Ten hlas slyšel dnes už osmkrát a dobře věděl, co bude vysloveno nakonec.

„Ingmare z Arnaku, nyní vyjmenuji tvé zločiny. Všichni zde shromáždění tak budou moci docenit, za jaké skutky tě nyní stihne spravedlivá odplata. Věz, že slitování je pro spořádaný lid,

ne pro takovou bezbožnou a zákony pozemské porušující verbež, jako jsi ty!“

Hlas se na okamžik odmlčel.

„Krádež povozu i s koňmi a následně jejich prodej nepřátelům našeho milostivého knížete. Opilství. Znevažování autority stráže. Pobuřování. Za taková provinění může následovat jen smrt, a ne jen tak ledajaká. Pomalé opékání nad ohněm je pro takové málo! Máš k tomu co říct, než určím způsob popravu, chrapoune?!“

„Přiznávám, že to byl vskutku krásný proslav.“

Ledově klidný a chladný hlas přiměl muže za oknem opět vyhlédnout. Spoluvězeň, stojící mezi pochopy, nevšímavě odhodil zbytek jablka přes rameno a z rukou si setřepal šťávu. Teprve poté vzhlédl k soudci nad sebou.

„Byl to moc pěkný výčet, byť s mnohými činy, které jsou mi připisovány, by se dalo polemizovat. Ale hlavně, jednu věc máte v tom lejstru špatně.“

„Slyšíte ho, troufalce?! Co to meleš, ty lumpe?!“ vyštěkl rozčileně pán věznice. Drzoun mu kazil představení.

„Ingmar z Arnaku? To není mé jméno.“

Muž ve špinavé a otrhané kytli vzápětí soudce opravil a poslední vězeň za oknem si to jméno pamatoval do konce života. Stejně jako to, co následovalo vzápětí.

Spoluvězeň se mu před očima jako by rozmazal rychlostí, když se z místa odrazil a vyskočil tak vysoko, že se dokázal rukama zachytit na vrcholku zdi.

Věžňovo náhle prudce bušící srdce stihlo sotva jednou udeřit, než se muž vytáhl nahoru a stanul před trůnem šokem ztuhlého pána věznice.

Nevytáhl, uvědomil si, vyšvihl se nahoru. Bez námahy. Jakoby nic.

Přítáhl se blíž ke mřížím. Ze svého úhlu pohledu viděl z těch nahoře v hledišti jen nohy. Slyšel však všechno.

Ozval se dupot a k jeho spoluvězni se z obou stran začaly přibližovat těžké škorně strážných.

Viděl, jak na trůnu sedící pán hmátl po meči po boku, ale jako blesk rychlé kopnutí patou mu vyrazilo dech. Po jílci vzápětí hmátla jiná ruka a ocel čepele se zaleskla na slunci.

V tom okamžiku se ozvaly první zděšené výkřiky z publika. Třesk mečů. Spoluvěžňovy nohy tančily na hudbu, kterou slyšel jen on sám. Na píseň smrti.

Hluk převrácených lavic, v panice prchající dav. Výkřiky bolesti a výkřiky umírajících.

První strážný spadl ze zdi. Proudem z něj tryskala červená. Na popraviště dopadl s vlhkým mlasknutím.

Věžňovo srdce opět poskočilo. Tentokrát nefalšovanou, divokou radostí.

„Zabij je! Zabij všechny ty svině!“ zaječel skrz mříže a poté zavyl nepřítčným smíchem.

Lovec kráčel klidným krokem chodbou. Za sebou, zpovzdálí, slyšel zuřivé údery do dveří. Nikterak ho to neznepokojovalo. Dveře, okovaný dub, byly bytelné stejně jako jejich panty a masivní ocelový zámek.

Než se přes ně dostanou, bude pozdě.

Popotáhl za popruh zrekvírované brašny. To tak, aby odešel bez kořisti.

Zpoza rohu ponuré chodby z hrubého kamene se vynořili dva strážní.

Když ho spatřili, vykřikli a vyřítili se proti němu. Krátké meče pozdvížené.

Tolik jsem jich zabil, a stále nemají dost, pomyslel si. Zbytečné ztráty. Měli by se otočit a s křikem utíkat. Na druhou stranu nemohli vědět, co se stalo venku. Inu, nevědomost zabíjí.

Toho prvního, většího, znal. S oblibou mlátil obuškem vězně přes nohy tak dlouho, až je měli fialové a oteklé jako švestky, a poté je nutil lehat si a opět vstávat. Nakonec to tedy možná nebudou zbytečné ztráty, ale jistý druh spravedlnosti.

Strážný držel meč vysoko nad hlavou, čepel za sebou. Protivníkům, co v boji dělali takové záprahy, říkali šermíři s oblibou mrtvé maso.

Vykročil mu vstříc. Dozorce dle předpokladu ťal v běhu vši silou shora dolů.

Lovec ukročil stranou a pozvedl čepel meče ve volném krytu. Hodně mu povolil a nechal protivníkovu ostří sklouznout po jeho.

Pak už jen stačilo snížit vodorovný kryt těsně nad úroveň ramen a lehce pootočit zápěstí. Strážný, který se nedokázal včas zastavit, si sám prořízl krk o ostré končí Lovcova meče. Jedna z technik, kterým Lovcův učitel šermu říkal „na býky“.

Bachař pustil meč, padl na kolena a tiskl si ránu ve snaze zastavit řinoucí se krev. Marně, jak Lovec věděl. Jestli už měl pánovi věznic přiznat něco dobrého, pak to byla kvalita jeho zbraně.

Dalšího ze strážných prostě probodl koncem čepele v dlouhém výpadu. Měl delší zbraň a tím i dosah. A nesrovnatelně lepší načasování. Přiskočil, bodl a opět se stáhl zpět, než mohl jeho protivník jakkoliv zareagovat. Lovci přišlo, že když padal k zemi, měl ve tváři poněkud uražený výraz.

Další zvuk běžících nohou. Nejspíš posily. Ale na tom už nezáleželo. Dostal se k prvním celám.

Povzbudivě se na jejich osazenstvo usmál a začal je odemykat.

Otrhané a páchnoucí zjevy se s radostným povykováním vyřinuly z cel. Na vzdálenějším konci chodby se objevili další strážníci, ale když viděli to nadělení, na patě se otočili a pokusili se uprchnout. Za nejbližší dveře se však nedostali. S jejich blahobytnými bachory utíkali mnohem pomaleji nežli štíhlí vězňi, kterým navíc dávala křídla touha po odplatě. Strhli je k zemi jako smečka vlků.

Netrvalo dlouho a dostal se až k cele smrti, ve které vězňi v hrůze čekali, než na ně dojde na popravišti řada.

Otevřel dveře cely, vešel dovnitř a odemkl okovy svého bývalého spoluvězně.

„Ty jsi to dokázal, člověče. Vopravdu jo!“ poplácal ho drban po rameni.

Co se Lovce týkalo, ještěže se ho nepokoušel obejmout.

„Zdá se, že jsi dal na mou radu a některý z bohů skutečně vyslyšel tvou modlitbu,“ usmál se Lovce koutkem úst.

Až k očím mu však úsměv nedosáhl.

Vězeň to podle všeho pochopil a zaraženě od něj ustoupil. Pak zavrtěl sám pro sebe hlavou.

„Copak?“ otázal se Lovce.

„Za to, co jsi udělal, po tobě půjdou. Až na kraj světa,“ polkl na sucho vězeň.

„Já vím,“ přikývl Lovce vesele.

Poté se rozesmál. Tentokrát naprosto upřímně.

Vězeň na něj jen nechápavě zíral.

„Běž... běž osvobodit bratry,“ otočil se k němu Lovce, hned jak se přestal smát. Oči mu dál vesele jiskřily.

Vězeň se na něj ještě jednou vděčně podíval, přikývl a odkvačil.

Lovce hned poté vykročil také. Byl čas začít s další fází plánu.

Č Á S T P R V N Í

UPRCHLÍCI

Když vrzly panty dveří před jejich celami, Isa se otřásla a ocelová obruč strachu se sevřela kolem jejích útroh. Posadila se na hrubé dřevěné pryčně, ke stěně cely připevněné zrezivělými řetězy z černého železa. Kdo to mohl být? Ještě nebyl čas večere, pokud se tedy skýva chleba dala tak vznosným jménem vůbec nazývat. Nebo snad... nebo si snad dozorcí od ní přišli vybrat „laskavost“, tak jako od světlovlasé dívky v sousední cele? Při té myšlence jí přešel mráz po zádech.

Přišli včera večer po setmění a přinesli si několik olejových lamp, aby na svou zábavu dobře viděli. Křik a nárek dívky ve vedlejší cele byla nucena poslouchat hluboko do noci, stejně jako smích jejích mučitelů a kletby ženy z cely naproti, která to, co dívce dělali, nejen slyšela, ale i viděla. Z poslední ze čtyř cel v jejich chodbě se neozývalo nic, jen v tichu, které následovalo po veselici dozorců, měla pocit, že slyšela sípavý, přerývaný dech.

Dobře si všimla mlsných pohledů dozorců a nevybíravých komentářů k její postavě, když při odchodu míjeli její celu. Do věznice ji přivezli teprve včera, ale nepochybovala, že dnes ji poctí svou první návštěvou. Když se jí v zorném poli objevila mužská postava, nedokázala se ubránit tichému vyjeknutí.

Jenže tohle rozhodně nebyl dozorce. Zamračila se, když spatřila špinavou halenu a kalhoty, do kterých byl štíhlý muž oblečený. Poklekl na jedno koleno u zámků mříží její cely a spěšně začal

zkoušet jednotlivé klíče navlečené na velkém oku. Na třetí pokus zámek hlasitě cvakl, on si odhrnul zplihlé mokré vlasy z tváře a upřeně se na ni zadíval.

Měl jemnou, velmi pohlednou tvář a velké, strachem ještě rozšířené oči. Zdál se být snad mladší než ona. Mohlo mu být sotva dvacet let.

Zůstal na ni zírat jako přimražený. Isa věděla, že je krásná. Její oválná tvář, rámovaná vlasy černými jako havraní křídla, byla bez jediné vady, stejně jako její tělo. Jiskrné černé oči již popletly hlavu mnohým, sedlákům, měšťanům nebo i několika příslušníkům nižší šlechty. Po celý život pro ni byla krása jak požehnáním, tak i prokletím.

„Nezírej tam jako kněz na modlu a pohni, mladej!“ ozval se mužný baryton zpoza rohu, kam neviděla.

„Slečno,“ kývl na ni mladík hlavou a odběhl k mřížím vedlejší cely.

V jejím zorném poli se objevil vysoký a statný muž s plnovousem kaštanové barvy, lemujícím hranatou čelist, několikrát přeraženým silným nosem a pozornýma šedýma očima pod hustou kšticí vlnitých vlasů stejné barvy jako vous. Na sobě měl potrhanou kytli, na níž nechybělo několik skvrn od krve. Všimla si, že z čepele krátkého meče, jaké u pasu nosili dozorcí a který držel ve spuštěné ruce, odkapává krev.

Od vedlejší cely se ozvalo vrznutí. Mladík rychle přeběhl k celám naproti. První z nich se mu podařilo otevřít na první pokus. Mříže zevnitř rázem rozrazila podsaditá zamračená žena s hnědými vlasy, které začínaly prokvétat šedí. Měla je zapletené do silného copu. Dříve musela být krásná, ale nyní měla do obličeje vryto až příliš mnoho vrásek. Hlavně kolem úst a na čele. Mohla být stará přes čtyřicet zim, ale život a čas k ní nebyly milosrdné.

„Zvedej se, holka! Musíme odsud zmizet, dokud je čas!“ vyštěkl na ni muž s plnovousem.

Vyšla z cely.

Mladík otevřel zbývající celu, nahlédl do ní a vstoupil dovnitř.

„Ty se taky koukej zvedat!“ zavrčel muž do vedlejší cely.

Isa nahlédla.

Na pryčně tam bezvládně ležela světlavá dívka, jen o něco starší než ona. Obličej měla pokrytý zhmožděninami a nahé tělo, přes které měla nedbale přehozenou hrubou přikrývku z juty, bylo plné šrámů.

Dívka se pokusila zvednout, ale vzápětí padla zpět na dřevěné lože.

„V poslední cele je nějaká stařena, ale je mrtvá, nedýchá,“ oznamoval mladík se svazkem klíčů za jejich zády.

Poté si všiml bezvládné dívky v cele. Hbitě se protáhl mezi Isou a mužem s plnovousem. Přiklekl k pryčně, přehodil si dívčinu ruku přes ramena a uchopil ji kolem pasu.

„Ne!“ zastavil ho rozhodný hlas, který se ozval hned vedle ní.

Mladík ztuhl na místě a zvedl hlavu k muži s plnovousem.

„Budeme utíkat. Nemůžeme ji nést,“ odvětil muž na zamračený pohled mladíka. „Kdo pozadu zůstává, na toho se nečeká. Tak už to mezi námi lapky chodí.“

V hlase se mu nyní ozývala nefalšovaná lítost, nicméně rozhodnost tam zůstávala i nadále.

Hnědovlasá žena zařala zuby, až jí na čelisti vystoupily svaly, ale pomalu přikývla, i když její oči metaly vzteklé blesky.

Mladík pomalu a nerozhodně sundal dívčinu ruku ze svých ramen. Opatrně a se vši jemností ji vrátil na pryčnu.

„Já...“ hlas se mu zadrhl. „Je mi líto, že vám nemohu pomoci.“

Vstal a bez ohlednutí vyšel z cely.

Isa chtěla protestovat, že tam tu nešťastníci nemohou nechat, ale strach jí to nedovolil. Nebyla hloupá, dobře věděla, že vousatý muž má pravdu.

„Jdeme!“ rozkázal vzápětí.

Isa vyběhla na chodbu. Do očí se jí draly slzy.

„Odpusť, holka,“ zaslechla ještě vousatého muže, než se k nim připojil na kamenné chodbě.

Na chodbě čekali další. Dva muži, zamračení, středně vysokí, neurčitého věku. Světlovlasý držel v pozdvižené ruce krátký meč. Zřejmě jej i s opaskem sebral některému ze strážných.

„Nezdržujme se tu! Měli bychom zmizet, dokud je čas,“ sykl druhý. Vlasy měl také krátké, ale černé jak havraní křídlo.

Isa si všimla, že i on je ozbrojený jednou ze zbraní bachařů. Když mu pohlédla do očí, zachvěla se. Měl je chladné, nebezpečné. Bude si na něj muset dávat pozor.

„Ještě ne,“ pravil muž s vousem. „Stráže jsou mrtvé a cesta volná. Tohle není první věznice, ze které utíkám. Právý hon nastane, až se dostaneme ven. Stefane, říkal jsi, že víš, kde jsou kuchyně a spižírny.“

Stefan, mladík s klíči, jen přikývl.

„Vezmi tu holku a jděte připravit zásoby. Vy dva,“ ukázal na muže se zlým pohledem a jeho společníka. „Jděte s nimi!“

Změřili si ho, jako by uvažovali, zda jim za to stojí.

„Budiž, Kranmere,“ prskl nakonec tmavovlasý. „Sejdeme se u zadní brány, ale pospěš, čekat na vás nebudeme.“

„To bych ani nečekal,“ změřil si je muž s vousem. „Ženská, ty půjdeš se mnou!“

Probodla ho nenávisným pohledem.

„Kdo si myslíš, že jsi, že mi můžeš rozkazovat, ty sráči?“

„Ten, kdo tě dostal z cely,“ odvětil klidně.

Zhluboka se nadechla a vydechla.

„Dobře, ale budeme tím srovnáni. A neříkej mi ženská, jmenuju se Arna!“

„Budu na to pamatovat,“ ujistil ji. „Veď nás k celám v podsvětí, dědku!“

Isa si teprve v tom okamžiku všimla malého staříka, který se krčil po straně průchodu k celám. Byl vyhublý, se šedým plstnatým plnovousem, ve kterém se cosi hemžilo, a holou hlavou. Celý nahrbený, v kytli pokryté letitou špínou, vypadal ještě ubožeji než kdokoli z ostatních.

„Pak tedy poběžte za mnou, panstvo,“ řekl překvapivě kultivovaným a melodickým hlasem, a kulhavě se rozběhl chodbou. Kranmer a Arna ho následovali. Isu překvapilo, jak rychle dokáže stařík běžet.

Když se otočila zpět, viděla, že její noví společníci upírají nepřátelské pohledy na Stefana.

„Veď nás, hošku, ale žádný blbosti!“

Stefan pár okamžiků jejich pohled vzdorovitě opětoval, než vyrazil opačným směrem. Muži jej následovali a Isa po chvilce zaváhání také. Neměla z toho dobrý pocit. V útrobách jako by se jí svíjelo klubko hadů.

Šedé stěny se míhaly okolo a obrazy zkázy kolem ji mýjely jako zlý sen. Isa se soustředila na záda muže přímo před sebou. Přesto jí některé obrazy uvízly v paměti.

Těla tří vězňů na hromadě jako polámané loutky. Jejich nehybné oči hledící do prázdna. Okované dveře vyražené z pantů. Pod nimi další z vězňů s rozdrčenou hlavou. Jeden z dozorců sedící opřený o stěnu. V hrudi mu zela ohromná díra. Srdce se v kaluži krve povalovalo u jeho nohou.

Pak najednou vrazila do zad muže před sebou. Jen na ni vztekle zavrčel a srazil ji paží na podlahu z udusané hlíny.

Rozhlédla se. Nacházeli se ve velké černé kuchyni se čtyřmi ohništi, pecí a několika kotli, do kterých by se vešlo celé prase. V jednom z nich stále bublala místní nechvalně proslulá šlichta, proti které byla i plesnivá skýva chleba božskou manou.

Celá místnost nesnesitelně páchla spáleninou. Za jednou z lavic zahlédla na zemi ležící nohy. Za nimi zakrátko následoval mohutný teřich zakrytý umaštěnou zástěrou, který patřil jednomu z kuchařů. Uprostřed odulé tváře měl zaseknutý masivní sekáček, který mu téměř rozpoltil lebku. Pod bříšky prstů ucítila cosi chladného a lepkavého. Uvědomila si, že spadla vedle velké kaluže zasychající krve. Rychle se zvedla na nohy. Krev se pokusila bezúspěšně otřít o hrubé dřevo lavice. Přeběhla k policím na zdi, na kterých se nacházely dózy z neglazované keramiky, rozličných rozměrů i tvarů a neméně rozličného obsahu. A ovšem také několik složených lněných pytlů. Právě do jednoho z nich si začala spěšně otírat krev z ruky.

„Vezmi jich víc,“ ozval se za ní Stefan.

Málem nadskočila leknutím, pohyboval se tiše jako duch.

„Co je to podsvětí a proč tam chtěl ten vousatý jít?“ zeptala se na to, co jí vrtalo v hlavě.

„Cely ve sklepení pro ty, co dělají potíže. Žádný světlo, jídlo a voda jen občas,“ odpověděl jí jeden ze zachmuřených mužů.

„Dej to sem!“ sebral jí zpod rukou pytel.

„Každý jich vezměte několik. Snadněji si pak budeme moci rozdělit náklad,“ doporučil Stefan.

Ti dva na něj sice zahlíželi nepřátelsky, ale nakonec s bručením a vrčením poslechli.

„Berte bochníky chleba, špek a uzené maso,“ poučoval dál, sám pobíhal od regálu k regálu a do dvou pytlů cpal zdánlivě vše, co mu přišlo pod ruku.

Isa rychle následovala jeho příkladu.

„Uzené maso jaksi došlo,“ oznámil muž, který právě vyšel ze dveří vzdálenější spížírny.

„Není divu, Wargane,“ potvrdil tmavovlasý, zatímco se rozhlížel kolem. „Asi ho všechno sežrali kuchaři. Podle jejich pupků je to dost dobře možný. Mimochodem, ten druhý ještě doutná, támhle v peci,“ ukázal palcem přes rameno. „Někdo ho tam nacpal, i když nemám ponětí, jak to dokázal.“

„Aha, tak odtud to smrdí.“

Z lehkosti, s jakou mluvili o zabíjení, běhal Ise mráz po zádech.

„Motouz, ten se může hodit,“ zaradoval se Stefan. „Ještě by to chtělo pořádný provaz... a hele, tady je!“

Vespod jedné z mála skříní v místnosti našel pořádný kus stočeného lana.

„Ještě potřebujeme vaky na vodu,“ uvažoval nahlas mladík.

„Bez obav. Našel jsem čtyři a víc jich tu není,“ potvrdil Wargan. „A mám i něco lepšího... hele, na co jsem narazil, Lothare.“

V rukou držel dvě amfory s korkovými zátkami zalitými voskem.

„Víno?“ pozvedl Lothar obočí.

„A ne jen tak ledajaké, podle pečeti je to corijské El Corazon.“

„No to mě poser, ty bachařský svině si tady ale žijou,“ vrtěl hlavou jeho společník.

„Žily,“ zašklebil se druhý na oplátku a zálibně pohladil čepel meče.

„Vino je zbytečná zátěž,“ odvážil se namítnout Stefan.

Vzhledem k výrazům, se kterými se k němu otočili, jen o krok ustoupil a sklopil zrak.

„Aby bylo mezi náma jasno, mladej,“ doplnil Wargan. „Do toho, co potáhnu na svém hřbetě, je ti tak málo jako panenský knězce do obsahu prelátova poklopce.“

„Rozumím,“ přikývl mladík.

„Tak, hotovo, ne? Zrekvírovali jsme, co šlo, a víc už tu není ani prd,“ poznamenal Lothar.

Na odpověď nečekal, otočil se a vyrazil k východu z kuchyně.

Isa se neobtěžovala souhlasit. Už tak byly její pytle těžké a bude stěží schopna běhu. Ještě vyhledala pohledem Stefana, který jen pokrčil rameny a vyrazil za společníky. Bez otálení ho následovala.

„Kde sakra vězí?!“ zaklel Wargan.

Čekali u zadní branky věznice. Okolo se povalovalo několik mrtvol stráží, oděných jen v bruchách. Prchající vězni je obrali o všechno, včetně oblečení. Na následky vězeňské vzpoury nikdy nebyl hezký pohled. Nakonec i Stefan si cestou pomohl k celkem slušnému kabátci a bytelně vyhlížejícím botám. Lothar a Wargan se obírat mrtvé nerozpakovali ani v nejmenším. Jen Isa se k tomu nemohla odhodlat. Nechtěla se dotýkat mrtvých. K plášti jí nakonec s chápavým úsměvem pomohl Stefan. Stejně se otrásla, když si ho přehazovala přes ramena. Přesto ji však těžká látka rychle zahřála.

„Kašleme na to, vyrazíme,“ rozhodl se Lothar.

„Počkejme ještě chvíli,“ naléhal Stefan.

„Na co? Město je sice dobrou míli odsud, ale stejně nebude trvat dlouho, než se to donese místnímu rychtáři, a ten na nás pošle nejbližší vojenskou posádku. Zmizme, dokud to jde.“

„Máš recht, partáku,“ přizvukoval Wargan. „Sám jsi ho slyšel, mladej, kdo pozadu zůstává, na toho se nečeká. Klidně si tu dál lelkuj jak vyřezávanéj svatej, ale my dva odsud padáme.“

Chodbou se rozezněl zvuk běžících nohou a zpoza rohu vyběhl Kranmer s Arnou, staříkem a dvěma dalšími lidmi, které nikdo z nich neznal. A nutno podotknout, že ani jeden z těch dvou v ostatních příliš důvěru nebudil.

První z nich se vesele šklebil a dával tak na odiv několik zčernalých zubů. Měl hubenou tvář zarostlou strništěm a kratičké vlasy místy olysalé jako srst morové krysy. Od pravého koutku úst se mu táhla až k uchu křivolaká jizva. Další protínala obočí na téže straně. Jeho oči měly každé jinou barvu. To levé bylo hnědé, zatímco pravé mělo barvu tak světlého odstínu šedé, že vypadalo téměř jako oko slepce. Zpod špinavé haleny na levé straně krku mu vystupovalo tetování zobrazující klečící nahou ženu, držící v jedné ruce nůž a ve druhé velkou kartu představující pikové eso. Umělecká kvalita kérky nebyla valná, stejně jako dalších nacházejících se na mužových předloktích. Svaly se jako ševcovské dratve vlnily pod kůží. Muž byl možná hubený, ale rozhodně ne slabý.

Ten druhý také nebyl slabý, spíše naopak. Na hřbetě už nepochybně nesl alespoň pět křížků, přesto měl ramena stále dost silná a široká, aby se pod nimi nehrbil. Byl ještě vyšší a mohutnější než Kranmer a přes svůj věk měl paže silné jako lamželezo, který na poutích ohýbá železné tyče do tvaru preclíků.

Kulatou hlavu měl holou jako koleno a zbrzděnou několika dávno vybledlými jizvami. Jedna se klikatila po jeho skrání až dolů a roztínala kučeravý rudý plnovous, který mu spadl na hrud'. Dost možná býval kdysi jeho pýchou, ale nyní byl špinavý a na několika místech i slepený.

„Myslel jsem, že jsi chtěl vyzvednout jen svého přítele,“ zarazil se Stefan.

„Tak přítele, to je povedený!“ zachechtal se skřípavě potetovaný. „To jsem to dopracoval... zkurvenej, posranej přítel.“

„Drž zobák!“ usadil ho Kranmer.

„Tenhle kolohnát byl ve vedlejší cele,“ pokrčil poté rameny. „Prosil, ať ho tam nenecháváme, a vzhledem k okolnostem mi přišlo správné vyhovět mu.“

„Já jsem byla proti,“ zavrčela Arna. „A pořád jsem. Nelíbí se mi.“

Rudovous jí věnoval pohrdavý pohled. Na jejím názoru mu zjevně ani za mák nezáleželo.

„Rozdělme si zásoby,“ navrhl Stefan.

Pytel, který na něj připadl, nahoře stáhl několikrát přeloženým motouzem, jehož konec poté přivázal k jednomu ze spodních cípů pytle a vytvořil tak tlumok, který si vzápětí hodil na záda. Ostatní, kteří neuvažovali tak dopředu jako on, ho ještě rádi napodobili. Motouzu vzal předvídavě celé klubko.

Poté už jim nic nebránilo vyjít zadní brankou z věznice. Kolny a ohrady za branou byly prázdné, vyrabované a některé i pobořené rozběsněnými vězni. Halas a výkřiky se však ozývaly odkudsi z druhé strany. U hlavní brány se v době poprav nacházel trh nabízející všelijaké zboží návštěvníkům pravidelné podívané, kteří zpravidla neměli hluboko do kapsy. Podle řevu, který se odtamtud ozýval, se kramáři na vlastní kůži přesvědčili, že nenažranost a přizívování se na cizím neštěstí se nevyplácí.

„Jdeme.“ Kranmer se rozběhl k hradbě lesa vzdálené sotva tři sta stop a ostatní ho následovali. Udusaná hlína byla po dešti z předchozího dne rozmáčená a nyní i zbrzděná stopami prchajících vězňů. Nohy se jim bořily do bahna a hrozilo, že přijdou o své, ve většině případů chatrné boty.

Když míjeli poslední z pobořených bud, vykoul z ní středně starý muž se střapatými vlasy a ustrašeným obličejem. Nohy měl blátem zamazané až nad kolena. Ruce po lokty.

„Můžu se k vám přidat?!“ vykřikl a rozběhl se za nimi. „Prosím!“ zaskučel vysokým hlasem, když si ho nikdo nevšímal.

Kranmer zastavil a chytil ho za věžeňskou halenu.

„Pojď, ale drž hubu a víc už na nás neupozorňuj! Chceš snad, aby ostatní znali náš směr a pod rudým železem ho na mučidlech doznali?“ zavrčel mu zblízka do obličeje, až se muž přikrčil.

Když ho Kranmer pustil, skoro upadl na zem, ale rychle se zvedl a následoval ostatní.

Byli téměř mezi stromy, když se znovu ozval.

„Ale... ale, to je špatný směr, tam nenajdeme nic k jídlu, musíme víc na západ, tam je lepší kraj, malé vísky, pastevci... tak jako ostatní.“

„Nic takového.“ Kranmer se ani neohlédl. „Ale nestrachuj se. Máme plán,“ uklidnil ho a pak už se ztratili mezi trnkovými a hlohovými keři a posléze i mohutnými kmeny dubů a buků.

Nejprve běželi, ale dlouho jim to nevydrželo. Jediný z desetičlenné skupiny, kdo nezačal brzy hlasitě oddechovat, nadávat a vyzývat k okamžitému zastavení, nebo alespoň zpomalení, byl Stefan, který byl společně s Isou nejmladší a zdál se být také ve

zdaleka nejlepší kondici. Jen Kranmer s ním dokázal držet krok, přestože funěl jako kovářský měch. Navíc byli občas nuceni prodírat se zarostlými mlázím, a jednou dokonce porostem po ramena vysokých kopřiv, což ocenili obzvláště sprostými kletbami.

Nakonec seznali, že takhle to dál nejde a budou muset zpomalít do kroku. Zvláště od Wargana a Lothara si Kranmer se Stefanem vyslechli mnoho nevybíravých poznámek. Poté co se vydýchali, přešli do svižné chůze. Kranmer skupinu vedl, zatímco Stefan se pohyboval na dvacet sáhů před nimi a vyhledával pro ně nejsnadnější cestu.

Starší muž mladíka se zájmem sledoval a občas si zamýšleně prsty prohrábl plnovous. Tenhle se v lese vyznal, o tom nebylo pochyb. A kdo jiný by to měl poznat než on sám. Bude si s ním muset promluvit. Nejen s ním, ale se všemi. Jestli se to celé má podařit, budou muset táhnout za jeden provaz. Jinak zemřou. Otázkou by bylo jen kdy.

Terén se zvlínil a stal se ještě hůře prostupným. I když se zprvu snažili některé z pahorků obcházet po úpatí, nakonec jim nezbylo než šplhat z kopce do kopce. Srázy byly leckdy tak strmé, že se museli přidržovat kmenů stromů a balvanů porostlých mechy a lišejníky, a doufat, že jim v nánosech suchého, rozkládajícího se listí nesklouzne noha.

Byli tak vyčerpaní, že ztráceli pojem o čase. Když se začalo šřit, nařídil Kranmer Stefanovi, aby našel vhodné místo k přenocování. Nečekal dlouho ani nemuseli jít daleko. Naštěstí, protože nikomu se po tak vítané zastávce nechtělo pokračovat v cestě. Ti chytřejší a především předvídavější, kteří zůstali stát, jen udělali další namáhavý krok, zatímco ostatní se s hekáním a klením zvedali ze země.

Stefan je zavedl do dolíku krytého korunami velikých dubů, který byl vystlán měkkým listím a nacházel se těsně pod hřebe-

nem kopce, na nějž předtím z posledních sil vyšplhali. Všichni se svalili na zem a téměř okamžitě usnuli. Na stavění hlídek nikdo ani nepomyslel, stejně jako na rozdělávání ohně. Pravda, Kranmer na to sice pomyslel, ale jen v té souvislosti, že by se jednalo o opravdu hloupý nápad, který by prozradil jejich polohu na míle daleko.

Poslední, co Isa viděla, než nad ní bůh spánku rozprostřel křídla, byl Stefan, který si založil ruce pod hlavou a díval se nahoru do šumějících korun stromů a dál skrze ně na hvězdy, které se začaly objevovat na tmavnoucím nebi. Pomyslela si, že si s ní možná zahrává únava, ale zdál se jí spokojený a možná i šťastný. Pak jí padla víčka a znovu už je zvednout nedokázala. Ani nechtěla.

První, co uslyšela, když se probudila ze spánku hlubokého jako oceánské dno, bylo šustění a tiché křupání suchých lístků. Ozývalo se při každém, třeba jen bezděčném pohybu. Krátce poté zaslechla i něco jiného. Tichý rozhovor několika hlasů nalevo od ní. Možná mluvili tiše z toho důvodu, aby je ostatní neslyšeli. Připomněla si, v jaké situaci se nachází a komu může věřit. Jen sobě a nikomu jinému.

Konečně otevřela oči a podle svitu slunečních paprsků poznala, že je ráno. Celou noc spala jako zabitá. Podívala se po směru hlasů a uviděla, že se spletla. Nešeptali, jen byli dál, než si myslela. Kramner, staroch a Stefan v družném hovoru dřepěli na kraji dolíku a stařík právě cosi ulomenou větvičkou kreslil do prsti na zemi. Kranmer natáhl ruku a ukázal prstem, zřejmě na konkrétní místo v kresbě.

Rozhlédla se. Arna stála nad nimi, na hřebeni kopce, a s tváří staženou jako bouřkový mrak pozorovala směr, ze kterého včera přišli. Dávala pozor na pronásledovatele, kteří jim mohli být na stopě.

Trochu ji zamrazilo. Měli postavit hlídky. Kdyby je v noci dostihli pronásledovatelé, bylo by to jako vpád lišky do kurníku plného spících slepic. Jenže když si vzpomněla na strašnou únavu, kterou cítila včerejšího dne... Jako by měla na ruku i nohou olovená závaží.

Zamračila se. Ucítila upřený pohled. Potetovaný ležel opodál na boku a sledoval ji divnými očima. A nebyl jediný. Strápacec, jehož jméno také neznala, ji z druhé strany pozoroval také.

Sotva si všiml jejího pohledu, rychle uhnul očima a předstíral, že se dívá na zkroucené kořeny. Potetovaný naproti tomu zrak neodvrátil. Právě naopak, přitáhl její pohled a poté si výmluvně přešel jazykem rty. Neodbytně jí připomínal kocoura, který objevil mísu plnou smetany a nyní líně přemýšlí, co s tím bude dělat. Poté potetovaný jazykem zakmital a veškerá podobnost s kočkami byla pryč. Nyní vypadal jenom jako chlípné prase. Tentokrát to byla ona, kdo spěšně odvracel zrak.

Štěkavě se zasmál.

Ostrý zvuk probudil i jejich zachmuřené společníky, kteří se začali rychle hrabat na nohy. Wargan a Lothar se zdáli být snad ještě rozmrzelejší než předchozí den a Isa se mohla jen domýšlet proč. Tlumeně kleli a s křupáním si protahovali zatuhlé klouby.

Kranmer a ostatní ukončili poradu a sestoupili zpátky k nim, do dolíku. To přimělo Isu i zbytek spáčů, aby se zvedli z lesních lůžek. S jednou výjimkou. Rudovousý kolohnát bohatýrsky zachrápal, přetočil se na druhý bok a pokojně dál odfukoval, až se mu vous vlnil jako obilí ve větru. Kranmer si založil ruce v bok a nevěřícně zavrtěl hlavou.

Stefan pokrčil rameny. Přiklekl k vousáči, natáhl ruku a začloulal jeho ramenem.

Kolohnát prudce otevřel oči a rozehnal se hromskými rukama tak, že Stefan sotva stačil uskočit z dosahu.

„Cóóó?! Ech, vy zkurvenci, člověka ani spočinout nenecháte...“ bručel jako medvěd probuzený ze zimního spánku.

„Na odpočinek jsi měl dost času v cele,“ upozornil ho jízlivě Kranmer. „A na spánek budeš mít dost času v hrobě. K čemuž může dojít dříve, než si myslíš, pokud nebudeme pokračovat v cestě.“

„Nech si ty plky, mudrlante. Spícího máte budit vůní smažené šunky, a ne cloumáním jako děvka kunčofta v bordelu po ránu.“

„Nemůžeme, šunka není.“

„No, no, tak se hned nečertěte,“ odpověděl, nyní už smířlivěji.

Rukama se zapřel do země a s heknutím se postavil. „Ve spánku jsem aspoň mohl na kratičkou chvíli zapomenout, v jakémžto srabu jsme.“

„To my všichni,“ usmál se Kranmer. „A už se to nikdy nesmí opakovat,“ dodal o poznání přísněji.

„Odteď budeme stavět hlídky. Posnídáme kousek chleba a špeku k snídani, ale jen střídmě, čeká nás dlouhá cesta. Na lehké nohy je třeba mít lehký žaludek.“

Netrvalo dlouho a všichni seděli a žvýkali malý skrojek chleba a ještě menší hranolek špeku. I když příděl zahnal zoufalé kručení, které se ozývalo snad z každého břicha, stejně nebyl nikdo z nich s velikostí porce spokojen. Někteří to přijali s povzdechem či pokrčením ramen, jiní bručeli.

Nejhůře ze všech to nesla překvapivě Arna. Žena při přebírání své porce nejprve procítěně odeslala Kranmera do horoucích pekel, a když viděla, že u nikoho z ostatních se zastání nedočká, zařadila k němu do karavany i všechny zbývající souputníky.